

rockt en rift, soleert en vloeit de speakers uit en hoort bij het beste wat de SML tot nu toe heeft geproduceerd. Meestergitarist Etheridge pakt alle ruimte die hij krijgt, maar hij moet daar flink voor duelleren met Dean, terwijl Hopper en drummer John Marshall onverstoorbaar blijven doorbrommen. Een prima eerbetoon, niet alleen aan het legendarische Soft Machine maar ook aan Elton Dean.

André de Waal

SPARKS

Exotic Creatures Of The Deep

(LIL'BEETHOVEN RECORDS - LBRCD111)

Een vreemde eend in de bijl! We schrijven het jaar 1974. De hitlijsten werden gedomineerd door Mud, the Rubettes, etc. en opeens was daar This Town Ain't Big Enough For Both Of Us. Een mannetje achter de piano met een Hitlersnorretje. Een mannetje dat wel erg vreemd in de Toppop-camera keek. Het werd een grote hit voor de Sparks. 37 Jaar na de start van de Sparks hebben de gebroeders Mael hun ééntonwintigste plaat vervaardigd. Het snorretje van Ron is inmiddels in de breedte uitgezakt naar de lip. De hoge falsetstem van Russell is daarentegen nog steeds van de partij. Voor de liefhebbers van rock: This Town... was heavier dan de dertien nummers die we op Exotic Creatures Of The Deep vinden. De basis van de Sparks-nummers is nog steeds onveranderd: de piano, keyboards, programming en orkestratie van Ron en de stemmetjes, koorjes van Russell. Een gitaar komt er bijna (Lighten Up, Morrissey) niet aan te pas. We spreken dus over pop. Maar dan wel eentje die we niet dagelijks op de doorsnee radio tegenkomen. Theatraal is wel een term die we op de broers Mael en hun muziek kunnen plakken. De jaren dat ze zich aanpasten aan het tijdbeeld (denk aan de samenwerking met discoproducer Giorgio Moroder) liggen ver achter ons. Een ander belangrijk aspect in de muziek van de Sparks zijn de vaak ironische en spitsvondige teksten. Ik krijg wel eens het idee bij het beluisteren van deze plaat dat die zelfs de hoofdmoot vormen van de muzikale uitingen van de gebroeders. Een voorbeeld daarvan zijn de absurde titels (bijv. Let The Monkey Drive, She Got Me Pregnant) maar ook de veelvuldige herhalingen van de refreinen. Er lijkt echter wel een verhaal in die teksten te zitten: de miskende artiesten. Het begint al met het intro :Like Me, Like Me (dat tevens het outro is), daarna even goedendag zeggen in Good Morning (Good Morning, I Need You, Who Are You?), vervolgens stellen ze zichzelf voor (What A Strange Animal We Are), dan zetten ze hun eigen werk eens flink in de zeik (I Can't Believe That You Would Fall For All The Crap In This Song), geven aan wat hun carrière hen gebracht heeft (I've Never Been High), hebben problemen met het succes van hun grootste fan en buurman Morrissey en

dan wel de duidelijkste aanwijzing waarom hun carrière maar doorgaat: The Director Never Yelled 'Cut' gevolgd door de allesvernietigende titel Photoshop Me Out Of Your Life. Maar ja, had ik al gezegd dat de ironie er werkelijk afdruipt? Een plaat van de Sparks klinkt altijd over de top en zal daardoor nooit iedereen aanspreken. Maar wie een zwak heeft voor pianopop met melodieën die na twee keer luisteren al in je hoofd zitten, zit bij één van de origineelste groepen die de popmuziek heeft voortgebracht wel snor!

Bert Treep

SPIRITS BURNING

Alien Injection

(BLACK WIDOW BWRCD 103-2)

De muzikantenlijst van Spirits Burning leest als de who-is-who van de spacerock: David Allen (Gong), Captain Black (Hawkwind, Spacehead), Don Falcone (Weird Biscuit Teatime), Michael Moorcock (Hawkwind), Adrian Shaw (Hawkwind), Steve Taylor (Secret Saucer), Bridget Wishart (Hawkwind) en nog ruim twintig andere gasten. Levert dit nu een geweldige CD op? Laat ik het zo zeggen, het al star team van Real Madrid van een aantal jaren geleden (met Beckham, Figo en Zidane) speelde vaak niet de sterren van de hemel en dat is helaas ook het geval op Alien Injection. Deze CD bevat zestien merendeels saai en soms domweg vervelende, langdradige, neuzelende songs met weinig uitschieters, zowel tussen als in de nummers. Er gebeurt gewoon te weinig, de verzamelde talenten worden niet goed ingezet. Maak van deze CD snel een alien frisbee en zet lekker de tweede van Secret Saucer nog maar eens hard op.

André de Waal

SUNCHILD, ANTONY KALUGIN PROJECT

The Gnomon

(CAERLLYSI MUSIC CM08002)

De Oekraïense toetsenist Antony Kalugin is een van de interessantste musici die ik de laatste jaren heb mogen ontdekken. Dit was middels de albums van de bands Karfagen (jazzy folk-rock, zie iO 68 en 73) en Hoggwash (symfo, zie iO 77) waarmee hij zich presenteerde als een begenadigd componist en toetsenman. Onder de naam Sunchild komt hij met een compleet conceptverhaal, uitgesmeerd over twee CD's. Het verhaal is gebaseerd op zijn eigen jeugd. Naast Kalugin (toetsen, zang en akoestische gitaar) doet er een keur aan musici, zangers en zangeressen mee aan het project. Het gevaar met dit soort groots opgezette projecten is dat de artiest zich er aan kan vertellen. Helaas gebeurt dat hier op sommige momenten als de muziek naar mijn mening te weinig richting kent. Gelukkig zijn er ook

genoeg fraaie delen. Zo begint de eerste CD gaaf met de sfeertekening The Gnomon en het symfonische Astoria, waarin stevige elektrische gitarsolo's, heerlijk toetsenwerk, fluit en accordeon (een aparte combinatie) worden afgewisseld. Sleepwalker is een van de drie epics. Het is met bijna 27 minuten de langste. Het begint behoorlijk heftig en indrukwekkend met Kalugin o.a. op orgel, waarna de muziek verhalender wordt. Helaas heeft hij nu niet direct de warmste stem en jammer genoeg zakt het dan voor mij soms iets in. Gelukkig zijn de gitarsolo's weer prima. De jazz-elementen uit Karfagen horen we terug in The Prayer Of The Broken Heart waarin Kalugin lekker soleert op een synthesizer. Met Love Will Shine Like Gold opent de tweede CD rustig, lichtjes als de laatste albums van Camel, waarna met Sunchild de tweede epic volgt. Dit is een afwisselend stuk met mooie melodieën en wederom sterke synthsolo's. Het laatste nummer, Wonderworld, is ook lang. Ondanks meerdere sterke symfo-passages heb ik wat moeite met dit naar mijn mening wat te lange stuk met teveel zangpartijen. Bij elkaar opgeteld vind ik dit best een fraai album, maar mijns inziens had er beter een enkele CD van gemaakt kunnen worden. Dan was de spanning erin gebleven. Nu hebben we met enkele gaten te maken. Hoe dan ook, de kwaliteiten van Kalugin zijn weer alom aanwezig. Website: www.caerllysimusic.co.uk.

Paul Rijkens

TANGERINE DREAM

Booster

(PURPLE PYRAMID CLP2412)

Booster is de zoveelste compilatie van de Duitse electrovrienden Tangerine Dream maar in z'n soort helemaal geen slechte. Deze dubbelaar bevat namelijk muziek van eerder dit decennium uitgebrachte maar inmiddels moeilijk te verkrijgen epeetjes plus twee rerecordings en twee nieuwe tracks. Op zich doet Edgar Froese, de baas van TD, dit altijd slim om de verzamelaars aantrekkelijk te houden voor de verzamelaars maar in dit geval is het niet erg want de tracks behoren tot de betere die TD de laatste jaren heeft uitgebracht. Veel up-tempo werk met smaakvolle solo's, en uiteraard van prima geluidskwaliteit zoals altijd.

André de Waal

TENMIDNIGHT

Run

(MELLOW RECORDS MMP 497)

Het zal vast niet zo bedoeld zijn, maar lachwekkend is het wel als onze verwerende oren binnen een nummer 'getraceerd' worden op Italiaanse teksten en afschuwelijke Italo-Engelse refreinen met vet accent. Het maakt Run tot een tamelijk kermisachtige potpourri van prog, AOR, songfestival, instrumen-

tale folkrock en heldenverering. Dat laatste slaat op de nummers Lusitania (eerbetoon aan Kansas) en het dromerige Led Ten (Led Zeppelin). Met de bombastische openingsinstrumental Midnight Rhapsody is werkelijk niets mis. Een mooi keyboardstukje van de hand van zanger/toetsenist/drummer en bandleider Roberto Bovini Ribani. Daarna de Kansas-tribute met inderdaad de muzikale ingrediënten van die legendarische groep. De zang gaat in het Italiaans. Het daaropvolgende Charlie Brown kent de knullige tekstuele mixvariant. Het instrumentale uptempo Run Bobby Run haalt je weer bij de les. Hè, eigenlijk heel mooi als die dwarsfluit bijvalt en de Moog gaat soleren. Een stuk dat Camel ook had kunnen maken. In de twee langste nummers Lonely Man en One More Song On The Radio is het weer 'taalweven' voor de liefhebber. Muzikaal klinkt dit het meest als eigentijdse melodieuze rock / AOR. Het stemmige Algarve besluit dit schijfje van drie kwartier. Naar de mening van deze luisteraar een wat stuurloos geheel. Lijkt me gevaarlijk voor de Cadillac op het hoesje. De uitstraling en status van zo'n glimmende oldtimer heeft TenMidnight nog niet. Website: www.tenmidnight.it.

Robbert Schuller

THE TRUE SYMPHONIC ROCKESTRA

Concerto In True Minor

(BRAINROX RECORDS BM07C134)

Het basisidee voor dit project komt uit de koker van de Duitse producer Dirk Ulrich en is voortgekomen uit de beroemde samenwerking van de drie tenoren Pavarotti, Carreras en Domingo. Het idee was om hun repertoire in een rock jasje te gieten. Dream Theater's zanger James LaBrie heeft 4 1/2 jaar klassieke opera zang gestudeerd bij de op dat gebied zeer bekende Rosemary Patricia Burns. Een zanger die dus uitstekend bij dit concept zou passen. Hij was direct zeer enthousiast om mee te werken. Het oorspronkelijke idee van drie rockstemmen werd later aangepast naar één rockstem en twee tenoren. Thomas Dewald was de eerste die gevonden werd. Vladimir Grishko, winnaar van de Pavarotti Award 2005 voor beste tenor maar ook de minister van cultuur van Oekraïne, werd de derde tenor. De subtitel "featuring The 3 Rock Tenors" is dus eigenlijk misleidend. Het hele album werd in Rusland opgenomen. Het enige wat daarvan te merken is dat de song Those Were The Days in het Russisch op deze CD is terecht gekomen. Totaal 21 nummers van gemiddeld 2 minuten hebben hun plekje op deze plaat gevonden. In de meeste stukken horen we LaBrie in duet met de andere heren. Solo is hij aanwezig op My Way en With A Song In My Heart. Dat laatste nummer ken ik niet, klinkt in het geheel niet klassiek en lijkt dan aardig op een Mullmuzler (LaBrie's